

שמונה מיליון בני-אדם אחים בחרב וברעב - והעולם שותק!

אופיוני באפריקה

זעירות - מזון לביאפרה הרעבה. אבל כל הסחורה הזאת היתה צריכה להגיע לנמל של ביאפרה, לפרוט הרסקורס. וכוחות ניגריה כיתרו את העיר, כבשו אותה, החורש. עכשיו מונח המזון באי הספרדי סנטה איסבל, במרחק 600 קילומטר מן הילדים הרעבים.

קיימת כמובן דרך אחרת להעביר מזון לביאפרה: דרך השטחים הכבושים מחוץ על ידי הכוחות של ניגריה. הנציב לענייני חוץ של ניגריה, אוקי ארי קפו, אף אישר שממשלתו מוכנה לפתוח "נתיבי-אוויר" להעברת סחורות לחבל הפרו-רש"י באמצעות הצלב האדום הבינלאומי. אבל בני-ביאפרה חוששים מהסדר כזה: המזון הבינלאומי שיוטס אליהם להצלתם חייב, לפי ההצעה הניגרית, לעבור סיקור של אנשילאגוס.

פירוש של דבר: ימים ניגריות יפתחו את הארגונים, יפשפשו באבקת-החלב, ימשיכו את הפירות המיובשים. ובני-ביאפרה פשוט פוחדים: הם פוחדים שכמו באושוויץ, שם כיוונו נידונים להשמדה למיקלחות שלא היו אלא תא-גאזים, יכוונו הניגרים אליהם מזון-מציל - שאינו אלא ארס. מזון שהורעל בדרך. בתחנות הברדיקה, ליתר-דיוק.

קרבת-השמד

אפשר, כמובן, להתייחס אל פחדים אלה כאל בלתי-הגיוניים, כאל סיוטי-רעב של עם הנימצא במצב איום, ואיבד את שליטתו על דימויו.

הצרה היא - שתאיור כזה אינו מתאים בכלל למציאות.

כמה מאות אלפי בני-שבט מנוע איבו כבר הושמדו, בדם קר, עלידי חיילי ניגריה. מתקדמים לתוך ביאפרה. על טפס ונשותיהם. כי המאבק בין ניגריה לביאפרה אינו מלחמה מודרנית, ואף לא מאבק רגיל לשיחרור. זהו מאבק בן מאות בשנים, קרבת-השמד בין שני שבטי-מיליונים, בעלי מוצא שונה זה מזה. תרבויות שונות, גזע שונה - ואף גובה שונה זה מזה.

בני-איבו הם גבוהים יותר, פראים ואמיצים, שוחרי-חרות ובלתי-מאורגנים מסיבועם. שיבטי-ניגריה האחרים הם נמוכים, מתקדמים וממוכנים - התאימו עצמם, בזמנו, לכיבוש-האיסלאם, לסוחריה-עבדים ולעולם המודרני של כל דור ודור.

משום מוצאם האיטלאמי מקבלים הניגרים עזרה מרוסיה הסובייטית, במיסגרת עזרתה לעולם הערבי. ומשום שהניגרים הם הכוח העדיף בקרב זה, הם מקבלים נשק מברר סניה - בהסכמתה השקטה של אמריקה. כי בריטניה מעוניינת לחדש את השפעתה בלב-אפריקה.

עם שנמוג כעשן

משום כך, לא נותרה לבני-ביאפרה, עליהם גזרו בני-ניגריה השמדת-עמים, אלא תקוה קלושה אחת: שארצות ניגריה, ליות, כמו הארצות האפריקאיות האחרות, וכמו ישראל, למשל, יעזרו להם להינצל, יכירו בקיומם ובעצמאותם, יגישו להם תמיכה חד-משמעת, תמיכה של-הרגע-האחרון.

אבל העובדה שארצות אפריקאיות מאוכלות סוה כושים עדיין לא הופכת אותן לבעלות גדולה נפשית.

גם הן באפריקה מחכות כיום לראות - מה יקרה. וכרגע נידמה, שניגריה היא זו שתזכה במערכה, שהעשרים-וכמה מיליונים יצליחו להכחיד את השמונה מיליונים.

או למה להתאמץ? ואם האפריקאים אינם, ברובם, מתאמצים - טען השבוע שר-החוץ הישראלי, אבן, או למה אנו נכריע, עוד לפני-החל? ועל כך, כמובן, יש רק תשובה אחת: משום שהיהודים היו עכשיו עם של כעשרים מיליון - בהתחשב בריבוי הטבעי - לו קמו ארצות בעלות-השפעה, והתנגדו, בשנות ה-40, לטבח עם אחר, עם מזוהא וחסר-תומכים, שעלה ונמוג כעשן בארשיץ.

אבל ברור שמעשה זה אינו אלא מחוזה. מחוזה מסוג אחר. מארגנות שתי קבוצות של כנסיות: האחת - קבוצה פרוטסטנטית מסעם התאגדות הכנסיות הנוצריות. השנייה - קבוצה קתולית, רחמים בינלאומיים.

האירגונים הללו משתפים פעולה בינם ל- בין עצמם - בהיעדר עזרה ממשלתית מצד איוושהי מעצמה גדולה - אם נתעלם מכמה מאות אלפי-דולארים הבאים בצורת תרומות. הכנסיות מנסות להברית - בניגוד לחוק, ותוך שימוש בספינות מברחים ופיראטים.

בלונדיות של כושים, אשר מתו ברעב. רובן - מתחת לגיל 12.

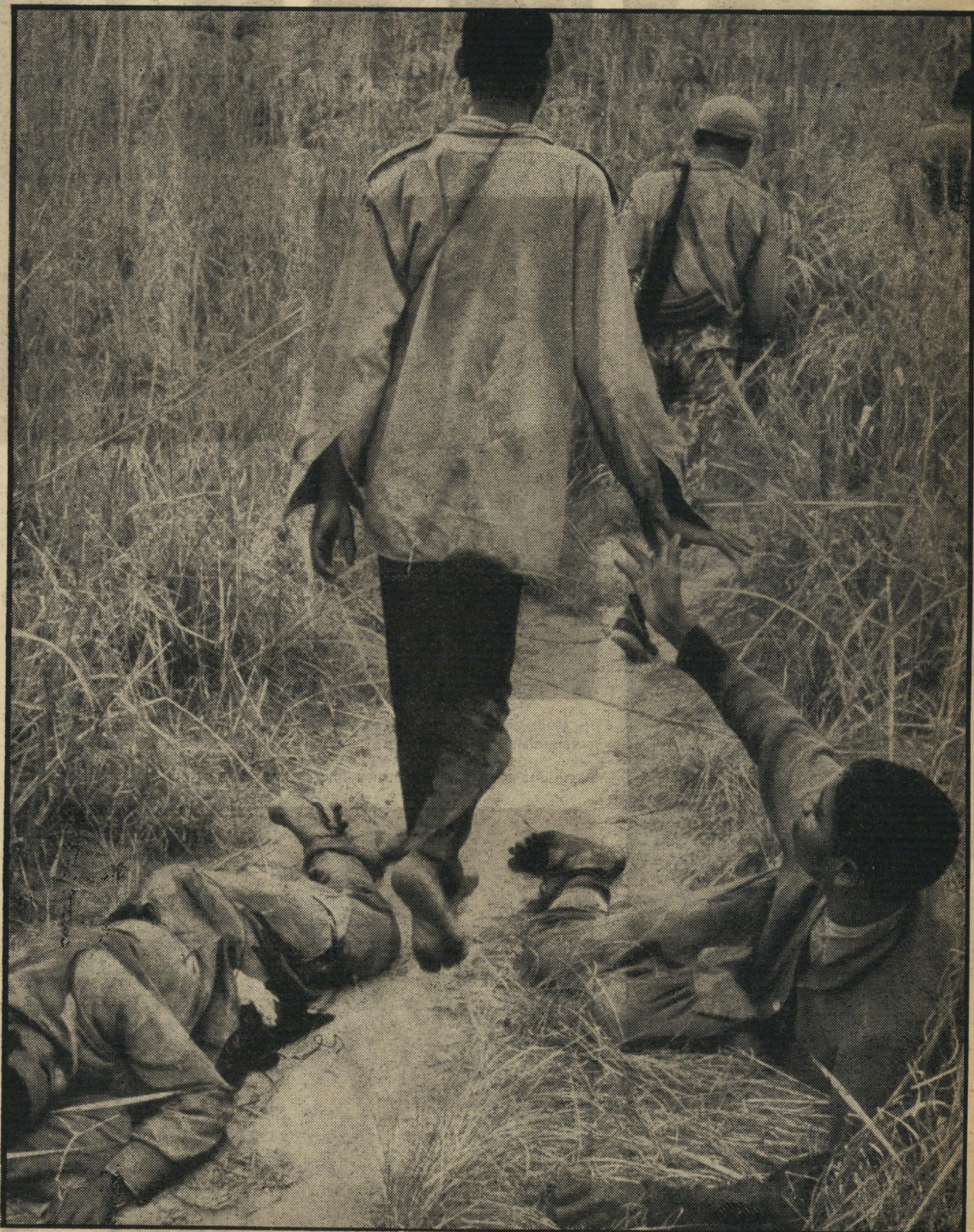
יש להניח ששניים מתוך שישה מיליון ביאפראים שהם מתחת לגיל 12 - ימותו מרעב או ממחלות. קבעה ביום ב' האחרון קבוצה של נזירות וכמרים זרים, המנסה לעזור - איכשהו - לרעבים.

איך? מעין "רכבות-שחייץ" העוזבות את אושוויץ האפריקאי.

כך גם לקח המיסיון הנוצרי של אומושו 93 ילדים - והאכיל אותם, באורח-קבע.

סוכנות הידיעות הצרפתית, כומר פרוטס' טאנטי במקום. "מחנה-הפליטים של איקוטי-אקפנה הפך לגיהנום של רעב, השפלה ו"סורים".

רעב איום, מכרסם, משפיל. רעב ההופך את ילדי-הכושים של ביאפרה לבלונדים - כשיערים מאבד את ציבעו, מחוסר ויטא-מינים, לפני שהוא נושר מן הגזיות הקטנות, שבטנן חלולה, אך נפוחה מגאזים. וכך קורה, שבמחנות-המיליון אוספים, מדי יום ביומו, בין מאה לאלפים גזיות

הניגריות - המצוידות בנשק בריטי והמקבלות ציוד ומזון סובייטי. אין כל אפשרות להגיש סעד לפצוע, וכל בני-ניגריה יודעים זאת. למרות זאת, הם נלחמים: "אחרת ישחטו אותנו", מסבירים.

הכצועים מופקרים בשדה
הגרילה של ביאפרה, הנסוגים בפני כוחן העדיף של הדיביזיות